

XLI. ZAMILOVANOST DO JEŽÍŠE

Písmo svaté:

V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy. (1 Jan 4,10)

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Gal 2,20)

Katechismus:

Jen člověk ze všech viditelných tvorů je schopen „poznávat a milovat svého Stvořitele“, „je jediným tvorem, kterého Bůh chtěl pro něho samého“, jen člověk je povolán, aby sdílel poznáním a láskou Boží život, k němuž byl stvořen a který je hlavním důvodem jeho důstojnosti. „Kladu si otázku, co nebo kdo byl příčinou, že jsi dal člověku tak velkou důstojnost? Jistě to byla jediné tvá nesmírná láska, s níž jsi sám v sobě pohlížel na své stvoření a zamiloval si je; vždyť jsi je stvořil z lásky a z lásky jsi mu dal bytí schopné okoušet tvé věčné dobro.“ (čl. 356 KKC).

Text k prohloubení meditace:

Je-li někdo zamilován, nemůže jinak, než stále myslet na toho, koho miluje. Zamilovanost je hybnou silou veškerého prožívání zamilovaného člověka. Dělá všechno s intencí líbit se milovanému, touží jej zahrnovat svou láskou a činit jej šťastným. Síla zamilovanosti je taková, že vede milujícího k tomu, že by dokonce dal svůj život za milovaného.

Je-li tato rovina, tolik vznešená a silná, možná na lidské úrovni, je možná také na úrovni duchovní? Je možné milovat Boha láskou zamilovaného? Je takový vztah také pro mě? Nakolik mě k takové lásce Bůh volá? Než odpovíme na všechny tyto otázky, je třeba si uvědomit, že nelze milovat toho, koho neznáme. Abychom mohli někoho milovat, musíme ho nejprve poznat a znát. Zatímco při poznávání druhého člověka nalézáme také jeho chyby, u Boha tomu tak pochopitelně není. Bůh je dokonalý, je zosobněná Láska, jak o tom píše apoštol Jan. Je proto logické, že poznáváme-li dokonalou, milující bytost, které nikdo není roven, budeme zřejmě stále více žasnout nad její dokonalostí, nad tím, jakými způsoby dokáže milovat. A láska vede k lásce. Poznáváme-li, že jsme tolik milováni, nezištně, zcela zdarma, nezaslouženě a neodvolatelně, nelze jinak, než odpovědět láskou. Samozřejmě, je-li v našem srdci zloba a lež, těžko Boží lásku pochopíme a přijmeme.

Jak může být v našem srdci zloba a lež? Milujeme-li nesprávné věci nebo používáme-li dobra pocházející od Boha špatným způsobem, naše srdce je temné a spoutané. Co dělá ďábel, aby nedovolil člověku přijmout Boží lásku a odpovědět na ni svou láskou? Je velmi dovedný – nenabádá hned ke hříchu, ale vede člověka po malých krůčcích k tomu, aby používal Bohem stvořené věci (tělo, smysly, rozum, sexualitu...) nesprávným způsobem, a tedy proti Bohu. Člověk může být oklamán vnuknutími od zlého ducha (přicházejícími myšlenkami), nebo mentalitou, která je kolem – v televizi, na internetu, časopisech... ale i v ústech a postojích mnoha lidí. Nejhorší na tom je, že člověk sám dojde k přesvědčení, že tak, jak uvažuje, je to správné, že to, co dělá, je správné, protože má k tomu spoustu svých rozumem oprávněných důvodů. Je to bohužel naše „já“, které ďábel použije proti nám samým a proti Bohu. Kupříkladu nedaleko odtud v této době visí billboard s velkým

nadpisem „já a moje ego“ – toto je způsob, kterým ten zlý oklamává člověka. Člověk si pak totiž myslí, že jen to, co myslí on, co chce on, je správné, že má na to právo. Omyl. Nemáš patent na objektivní pravdu – jsi vždy v nebezpečí subjektivních výkladů, svého citění a myšlení. Kde bereš jistotu, že to, co cítíš, je dobré, že to, co si myslíš, je správné? Jediný Bůh je dobrý! Ježíš řekl jednomu mladíkovi: „*Jediný je dobrý! A chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání!*“ (Mt 19, 17). Vidiš, Ježíš hovoří o „objektivním“ – zachovávat přikázání – to znamená konat tak, jak to chce Bůh. Evangelijní vyprávění pokračuje tím, že mladík přikázání zachovával, ale i přesto mu „něco chybělo“. Dá se tedy říci, že miloval Boha, ale ještě mu něco bránilo, aby jej miloval „naplno“. Evangelium konstatuje, že mladík odešel, „protože měl mnoho majetku“. V přeneseném slova smyslu to znamená, že jeho „já“ bylo příliš bohaté, že měl jiné „lásky“ (možná své představy o životě), které nechtěl opustit kvůli Ježíši. A tak smutný odešel.

A co ty? Skrýváš snad v srdci lásku ke svým představám, svým touhám, svým potěšením...? Bojíš se, že když se jich zřekneš a plně pustíš Ježíše do svého srdce, aby mu vládl, že ztratíš, ale nic nezískáš? Neboj se! Bůh je pramenem každého dobra, přeje si tvé štěstí, nikoli pouze pozemské (již zde dává těm, kdo kvůli němu opustili své já 100 x víc!), ale také, a především tvé věčné štěstí!

Na začátku, kdy duše uvěří v Boha a touží jej následovat a nechat jej vládnout ve svém srdci, Bůh dává předchuť zamilovanosti, předchuť radosti, která se zakouší v nebi z věčné přítomnosti Boha, který je Láska. Tento závdavek však časem Bůh odejme, aby se duše učila jej poznávat a milovat „zdarma“, nikoli pro to, co zakouší. Bůh chce být milován pro něho samého, nikoli pro dobra, která dává. A tak duše, která je poslušná Božím přikázáním, Boží vůli v každodenním životě, poznává svého Boha stále víc, poznává jeho lásku a odpovídá na ni každý den svou láskou, takže nakonec dojde k trvalé „zamilovanosti“ do Boha, zamilovanosti, která již není počáteční motivací, nýbrž je plodem zkušenosti ve vzájemné věrné lásce. Je ohněm, který hoří uvnitř srdce milujícího, oheň stravující, který neuhasíná, tak jako hořící keř Boží přítomnosti, nalezený Mojžíšem. Je to láska, která hořela v srdci svatých a mučedníků, kteří darovali cele sebe sama v lásce. Nyní jejich světlo nehasne a žár jimi prožívané lásky bude hořet věčně. Tato cesta není jen pro „některé“ – je také pro tebe. Čím více Bohu dáš, tím více budeš mít!

„Pozdě jsem si Tě zamiloval, krásno, tak stará a tak nová, pozdě jsem si Tě zamiloval. A hle, Tys byl uvnitř a já jsem Tě hledal vně a zde a sám jsa ošklivý honil jsem se za krásnými tvory, jež jsi učinil. Byl jsi se mnou a já nebyl s Tebou. Tvorové, již by nebyli, kdyby nebyli v Tobě, mě upoutali daleko od Tebe. Opět a opět jsi na mě volal a prorazil jsi mou hluchotu. Jasně jsi zazářil a odstranil jsi mou slepotu. Rozšířil jsi vůni a já ji nasál a toužím po Tobě. Okusil jsem a lačním a žízním. Dotkl ses mne a vzplál jsem touhou po tvém míru.

Až cele přilnu k Tobě, již vůbec nebudu cítit bolest a námahu a budu žít život vyplněný Tebou. Nyní však jsem si na obtíž, poněvadž nejsem plný Tebe, neboť koho naplňuješ, toho pozvedáš. Zápasí ve mně radosti hodné pláče se zármutkem, jenž je hoden jásání, a nevím, na které straně je vítězství. Můj špatný zármutek bojuje s dobrou radostí a nevím, kde je vítězství. Běda mně! Pane, smiluj se nade mnou! Běda mně! Hle, neskrývám svých ran. Jsi Lékařem - jsem nemocen. Jsi Milosrdný - jsem ubožák. Zda není lidský život na zemi bojem!“ (Sv. Augustin, Vyznání, X,27-28)

Předsevzetí:

Budu se snažit ve všem co dělám líbit Ježíši a každý den mu z lásky daruji drobné zřeknutí nebo příchozí utrpení, abych jeho milujícímu Srdci dal/a úlevu.

Myšlenka a modlitba na závěr:

Kdo je věrný v lásce k Ježíši, tomu není možné, aby se do něj nezamiloval.

(Mons. P. Galeone 12. 4. 2011)